

Povestea țăranului care construia castele

de Simona Spiridon

A fost odată ca niciodată, un tânăr căruia îi plăcea să construiască. În visele lui palatele se ridicau semețe, piatră peste piatră, creneluri lângă creneluri, lemnul se lega de piatră firesc, fierul și drugile de stejar se îmbinau armonios, exact în locul potrivit.

Dar nu numai în vis construia țăranul nostru, deși imaginația lui o lua de multe ori înaintea mâinilor sale, el construia și în realitate, construia case sătenilor, din lut, din paie, din stuf și toate se pliau sub palmele sale de parcă țăranul le îmblanzea cu mângâierea sa.

În curând țăranul ajunsese faimos în satul său și Conteștii acelui ținut îl chema și-i propuse să facă un castel și o grădină alături, căci trebuie să vă spun că el se pricepea și la grădini. Nimic mai mult nu-i făcea plăcere decât să-și construiască planuri în umbra vreunui platan racoros sau să fie mangaiat de parfumul patrunzător al unei iasomii atunci când se lasa umbra serii.

Castelul contelui creștea și creștea văzând cu ochii iar grădinile din jur prindeau contur ... ronduri de lămâie, de azalee și camelii se urcau sfioase pe ziduri de piatră, podețe de lemn ținute în oțel treceau peste oglinzi limpezi de apă.

Conteștii erau peste măsură de încantați și mândri și se gândi să-și cheme vecinii, duci și ducese, baroni și baroneșe și chiar pe regele însuși să-i viziteze castelul și grădinile în floare.

Faima țăranului constructor creștea și el primi din ce în ce mai multe comenzi. Chiar regele însuși în porunci să construiască un pavilion secret într-una din grădinile sale.

Acum țăranul nostru nu mai prididea cu munca. E drept că de atâta umblat printre nobili își schimbase el și mersul și haina, iar acum avea zeci de ajutoare ce ascultau de porunca lui. Dar în sufletul său ramăsese același țăran simplu și naiv și seara când ajungea frânt de oboseală la nevastă și cei șase copii ai săi, abia atunci putea și el să-și dezbrace haina împărătească primită de la rege și să se joace desculț și în cămașa țărănească de noapte cu copiii săi.

Trebuie spus că în ultimii ani fusese atât de ocupat încât nu prea avusese timp să se ocupe de propria lui casă. Deși umbla îmbrăcat în haine domnești și regele îl primea la curtea lui, casa lui rămăsese aceeași, de lut, cu acoperis de bârne și stuf.

Nici bani nobilii nu-i prea dădeau, că de, faima și onoarea de-a fi în slujba atator oameni de seamă era considerată suficientă rasplată.

Și uite așa, țăranul nostru ajuns mare constructor, trăia în aceeași casa de lut și paie care, de atâtea ploii și ierni trecute peste ea fără îngrijire, începuse să se aplece și ploile să-i strapungă învelisul. E drept, copiii și nevasta se mulțumeau de multe ori doar să-l aibă prin preajmă, să apuce să schimbe câteva vorbe înainte de a fi prea obosit și a adormi uneori îmbrăcat.

Se mulțumeau cu puțin căci fuseseră învățați așa deși, din când în când, nevasta îl mai dojenea: că acoperișu-i spart, că plouă în casă, că peretele din spate se lasă...

El auzea ca prin somn și mai tare se încrâncena să nu ia în seamă, avea prea multe pe cap: grădina contelui Cutare, palatul ducelui Cutarică, pavilionul regelui- lucrări marețe care-l însufleteau și în care trăia ca și cum el însuși ar fi trăit în acele palate și și-ar fi purtat pașii seară de seară pe potecile acelor grădini înmiresmate de plante cu nume nemaiauzite.

El trăia acolo printre creațiile sale și tot mai puțin acasă, în casa cu podea de lut bătătorit pe care copiii se jucau cu bețe și pietricele albe din albia râului.

Cu toate astea, sufletul i se înnegura pe zi ce trece. Deși se înconjura din ce în ce mai mult de ziduri frumoase și făcea schitele unor grădini din ce în ce mai extravagante cu plante aduse din locuri exotice, ceva nu-i dădea pace și nici el nu stia ce e.

Ceva îi stătea pe suflet ca o piatra în pantof și somnul nu-i mai venea, oricât de obosit ar fi fost. Mâncarea tot mai des nu mai avea gust, planurile i se întunecau în minte, dimineața se trezea cu un gust amar în gură pe care nu reusea să-l spele cu nici o licoare beneficătoare.

Până când...într-o dimineață, după ce cu greu se sculase din pat, își luase schițele și planurile și pleca la muncă, când să iasă, în buza porții dădu peste un buștean putred și găunos ce-i stătea în cale. Prima oară nici nu-l observă, prea ocupat să se gandească la ce avea de făcut, la minunile acelea de bolți ce avea să le ridice.

Dar bușteanul părea că-i stătea în drum căci deși vru să sară peste el, trânti un picior drept în inima busteanului puturos și-un nor de pulbere și aripi de molii se ridicară în vazduh. Auuuuu ... durerea ascuțită îl săgetă până la inimă.

- La naiba, buștean afurisit, de unde ai aparut așa, drept în calea mea?! Uuuuf, că tare mă doare ... Potolindu-și durerea după un minut sau două, începu să se întrebe.

- Dar ce caută bușteanul ăsta în ușa casei mele ?

Se uită în jur și ce văzu îi umplu ochii de lacrimi ... nu de durere ci de tristețe. Casa lui era o ruină, bușteanul ce căzuse plin de praf era chiar grinda de la acoperișul casei; peretele din spate se înclinase, topit de ploii pe jumătate și fusese sprijinit de nevestă și copii cu niște crengi uscate ... curtea

era plină de buruieni și prin ea mișunau porcii mistreți veniți din pădure. Lăstari de pomi sălbateci se ițeau prin stuful de la acoperișul casei sale ... prin geamul spart al unei ferestre ieșea o găină ciufulită.

- Deci așa arată casa mea ... Oare unde Doamne m-au dus visele mele cu palate și grădini răcoroase?!

Aruncă planurile de castele și de atunci se apucă să-și reclădească casa cea atât de părăsită și uitată pentru visele lui nebunești de mărire.

Și de atunci casa lui a arătat poate nu fabulos, dar modestă și curată și mai ales caldă, primitoare și luminoasă pentru orice suflet drag care îi trecea pragul.

Iar prinții și contii și baronii l-au platit mai bine căci el a știut să-și drămuiască talentul și munca.

De atât de multe ori facem și noi ca țaranul care construia castele, punând visele și nevoile altora mai presus de ale noastre ... uitând de propria casa, de propriul suflet și de propriile vise."